

Sygn. akt IV KO 104/19

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie wniosku skazanego J.S.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt V K (...), na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego J.S. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 lutego 2018 r., sygn. II akt AKa (...). Jako podstawy wznowienia skazany wskazał naruszenie prawa procesowego, pobieżną i jednostronną ocenę materiału dowodowego, niewłaściwą ocenę opinii biegłych, błędne ustalenia co do ilości uczestników zdarzenia, nie zbadania materiału genetycznego wszystkich uczestników zdarzenia, niewłaściwą ocenę materiału genetycznego zabezpieczonego na odzieży jednego z uczestników zdarzenia, nie uwzględnienie zeznań wszystkich świadków, pominięcie faktu karalności jednego ze świadków za składanie fałszywych zeznań i przesłuchanie go bez odebrania przyrzeczenia, odczytanie zeznań jednego z istotnych świadków w tej sprawie, zamiast bezpośredniego jego przesłuchania, wadliwą kontrolę odwoławczą, błędne ustalenie o wyłącznym indywidualnym działaniu skazanego będące pokłosiem nieuwzględnienia relacji skazanego o rzeczywistym przebiegu zdarzenia.

Te uchybienia zadecydowały, zdaniem skazanego, o wydaniu wobec niego surowego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przedmiotowy wniosek jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k., w związku z czym należało odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wzywania wnioskodawcy do usunięcia braku formalnego związanego z przymusem adwokacko-radcowski. (art. 545 § 2 k.p.k.).

Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało miejsce wtedy gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które wskazane zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k. lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie mieściła się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz nie będzie wchodzić w grę działanie z urzędu (por. postanowienie SN z dnia 10 maja 2018 r., III KO 8/18).

Wniosek złożony przez skazanego - poza zgłoszeniem żądania – nie zawierał jakiegokolwiek argumentacji wskazującej na wystąpienie którejś z przesłanek uzasadniających wdrożenie postępowania wznowieniowego, a tym samym poddania go wstępnej kontroli, chociażby na potrzeby wyznaczenia obrońcy z urzędu. Treść wniosku wskazuje jednoznacznie, że skazany odwołuje się do uchybień będących udziałem sądu pierwszej instancji a popełnionych, jego zdaniem, w postępowaniu dowodowym, w ocenie materiału dowodowego, w rekonstrukcji podstawy faktycznej orzeczenia, skutkujących błędną ocenę prawną zachowania skazanego oraz do niewłaściwej kontroli odwoławczej orzeczenia sądu pierwszej instancji. W kontekście tych podniesionych uchybień wskazać należało, że mogą one stanowić podstawy zwykłego środka odwoławczego określone w art. 438 k.p.k. lub podstawę kasacji (art. 523 k.p.k.), ale nie mogą stanowić podstawy wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem, a to z uwagi na treść wskazanych przepisów ściśle limitujących zakres tego postępowania.

Zresztą część z okoliczności wskazanych we wniosku skazanego o wznowienie była przedmiotem apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku sądu pierwszej instancji i została rozważona w sposób rzetelny przez

Sąd Apelacyjny w (...), który w uzasadnieniu swojego orzeczenia wykazał dlaczego zarzuty apelacji uznał za niezasadne.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

as